

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **L. H. M.** zastoupena Mgr. Bc. Milanem Janákem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025, č. j. OAM-333/BE-BE01-VL15-PZ-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2025, č. j. 47 A 2/2025 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Milanu Janákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 12 269 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodl dne 20. 3. 2025 o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců, jelikož shledal oprávněné důvody se domnívat, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a žalobkyně se nacházela v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]. Dobu trvání zajištění stanovil do 6. 7. 2025. Důvody pro ponechání žalobkyně v zařízení přetrvávaly i nadále, proto žalovaný prodloužil napadeným rozhodnutím dobu jejího zajištění do 8. 9. 2025 (§ 46a odst. 5 zákona o azylu).

[2] Krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. Shledal, že nemá důvod se odchýlit od svého předchozího rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025 - 28), kterým zamítl žalobu žalobkyně proti prvotnímu rozhodnutí o jejím zajištění. Krajský soud považoval i nadále za zřejmé, že by propuštění žalobkyně ohrozilo uskutečnění správního vyhoštění. Uvedl, že účelové jednání žalobkyně, jímž se snažila vyhnout svému vyhoštění, spolu s jeho předchozím nerespektováním, je dostatečným důvodem pro to, aby žalovaný neuplatnil zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Délka prodloužení podle něj nebyla ani nepřiměřená, neboť žalovaný zohlednil konkrétní případ žalobkyně a současně dodržel maximální délku zajištění dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se žalovaný zabývat nemusel, neboť žalobkyně takovou námitku v řízení před správními orgány neuplatnila.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek, tak rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Stěžovatelka předně namítla, že krajský soud nedostatečně přezkoumal zákonnost pokračujícího zajištění. Krajský soud se neměl omezovat na přezkum v mezích uplatněných žalobních bodů, naopak měl přezkoumat naplnění všech podmínek zákonnosti zajištění, neboť jde o rozhodnutí, které ji omezuje na svobodě. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Stěžovatelka dále vytkla krajskému soudu, že se nezabýval přiměřeností prodloužení doby trvání jejího zajištění a nehodnotil prodloužení zajištění individuálně a ke konkrétním okolnostem.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí a rozsudek jsou v souladu s právními předpisy. Uvedl, že námitky stěžovatelky jsou totožné s námitkami uplatněnými v žalobě, které krajský soud již shledal nedůvodnými. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. S návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku rovněž nesouhlasil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě, proto je nutné se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Podstatný přesah má podobu rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; či nověji ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

pokračování

[7] Kasační soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že splňuje požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, body 15 a 16). Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody krajský soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby, přičemž všechny nosné námitky žalobkyně soud vypořádal, vždy alespoň implicitně (srov. např. rozsudek NSS z 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Požadavkům judikatury dostal krajský soud také v případě vypořádání zákonnosti zajištění stěžovatelky (viz body 13–19 napadeného rozsudku).

[8] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře potvrdil požadavky na rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění vyplývajících z rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Přezkum zajištění z moci úřední)*, C-704/20 a C-39/21, podle něhož „soudní orgán musí při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění státního příslušníka třetí země, které vyplývají z unijního práva, na základě skutečností obsažených ve spise, se kterými byl seznámen a jak byly doplněny a objasněny během před ním probíhajícího kontradiktorního řízení, z moci úřední uplatnit případné nesplnění podmínky zákonnosti, kterého se dotýčná osoba nedovolávala“ (bod 94 citovaného rozsudku; viz také rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021 - 39, č. 4456/2023 Sb. NSS, bod 43). Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval dodržením podmínek zákonnosti zajištění dle citovaného rozhodnutí Soudního dvora EU (bod 11 napadeného rozsudku), se zákonností zajištění se vypořádal mj. i odkazem na své dřívější rozhodnutí, v němž se zabýval totožnými námitkami stěžovatelky (rozsudek Krajského soudu v Praze, č. j. 48 A 2/2025 - 28). Pro úplnost lze uvést, že kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou usnesením ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025 - 37.

[9] K přiměřenosti délky zajištění Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že i) účelem zajištění je zaručit dostupnost cizince pro případ, že by mezinárodní ochranu nezískal, a měl by tedy nuceně vycestovat; a že ii) nikdo nesmí být svévolně zbaven osobní svobody (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 10 Azs 244/2024 - 31, bod 37). Současně je dle judikatury Nejvyššího správního soudu účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně, a tudíž zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu“ (např. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, bod 41). Krajský soud při hodnocení této otázky postupoval v souladu s uvedenou judikaturou – zhodnotil účel zajištění stěžovatelky (bod 37 napadeného rozsudku) a provázání prodloužení doby zajištění na trvání řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí udělení mezinárodní ochrany tak, aby nedošlo ke svévolnému zbavení osobní svobody stěžovatelky (bod 36 tamtéž).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu s judikaturou kasačního soudu a nedopustil se ani zásadního pochybení. Kasační stížnost proto nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a Nejvyšší správní soud ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku, neboť přikročil rovnou k vlastnímu posouzení kasační stížnosti.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS; či obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[13] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatelky, advokát Mgr. Bc. Milan Janák, byl stěžovatelce ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2025, č. j. 1 Azs 153/2025 - 24. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 2 x 4 620 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, a v doplnění kasační stížnosti podle § 11

odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů za tyto úkony ve výši 2 x 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a částku odpovídající 21% DPH, celkem tedy 12 269 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu